

KINEK HIHETÜNK?

Jézus hiteles ember volt. Neki hihetünk. Oly sok ember van, aki nem hiteles. Csak csodálkozni lehet, hogy némi politikai képes hazugságaival hatalmas tömegeket bolonddá tenni. De érdekesebb az, hogy mi magunk hitelesek vagyunk-e.

Hiteles az, akinél a külső és a belső összecseng. Az, aki azt teszi, amit mond. Az, aki nem beszél arról, amit ő maga nem élt meg. Az, aki nem irányítja, nem ad útmutatást, és pláne nem korlátozza azokat, akiknek az életét nem éli.

Jézusnak, az Isten Fiának a hitelessége abszolút tökéletes, mert végigélte a küzdelmes emberi életet a maga szélességében és mélységében. Megélte a szegénységet, átélte a legnagyobb testi-lelki gyötrelmeket. Képzelnék el, lehetett volna-e szava a szegényekhez, a hajléktalanokhoz, az éhezőkhez, a kizsáboltakhoz, ha ő maga palotába születik, ha szolgálhad lesi a kívánságait. Tudjuk, nem így volt. Már születésétől, sőt még előtte kizsábolt volt. Betlehem polgárai nem fogadták be. Istállóban született. Még beszélni sem tudott, de már hadsereget küldtek megölésére. Ő az „első hajléktalan”: „A világba jött..., de övéi nem fogadták be” (Jn 1,9-11). Felőtt korában is beszél hajléktalan voltáról: „A rókának odúja van, a madaraknak fészükük, de az Emberfiának nincs hová lehajtania fejét” (Lk 9,58). Így szavai nyomán a hajléktalanok sem vonogathatták a vállukat.

De nemcsak a szegényeknek sorstársuk, hanem a magányosoknak is, a társtalanoknak is. Hány olyan ember van, akinek ez a szomorú sorsa. Akik különböző okok miatt nem tudnak megházasodni, holott „nem jó az embernek egyedül lenni” (Ter 2,18). Erről ír a Prédikátor könyve is: „... .jaj a magányosnak, mert ha elesik, nincs, aki fölemelje! És ugyanígy: Ha ketten hálnak együtt, egymást melegengetik. De hogyan melegedjék, aki egymagában van” (3, 10-11)? Jézusnak, mivel sorstársuk volt a házastárs nélküli embereknek is, ezért feljűk is hiteles volt a szava. Hiteles volt attól is, hogy Ő a nagy emberek, a „nagy magányosok” szellemi magányát is átélte. Legszeresebb baráti köre, az apostolok sem értették meg. Néha keserűen ki is fakadt rájuk: „Még mindig nem értitek” (Mk 8,17)? Vagy éppen „szemükre vetette hitetlenségüket” (Mk 16,14).

Azt meg bizonygatni sem kell, hogy Jézus a világ minden szenvedőjének sorstársa. Hiszen tudunk arról a hegy-csúcsmagasságú és tengermélységű szenvedéséről, amit utolsó óráiban átél a kereszten.

Megrendítően hitelessé tette az ellenszeregetről szóló szavait, amikor a keresztfán így imádkozott gyilkosaiért: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek” (Lk 23,34)!

Jézus egyszerűen csak ember akart lenni, akinek egyetlen különlegessége, hogy nem akart különleges lenni, mert tudta, hogy élete csak akkor érvényes mindenkire, ha mindenki lesz, ha mindenki életét éli. Azt akarta hát, hogy tanítása, élete mindenkor és *mindenki számára „érvényes” legyen.*

Jézus azonban egyet soha nem tett. Soha nem azonosította magát a gazdagokkal, a hatalmasokkal, *a felülről intézkedőkkel.*

Jézus – láthatjuk immár – abszolút hiteles. Neki hihetünk. Amit mond, ahhoz joga van, és amit tesz, ahhoz joga van.

Most nézzük a hitelesség ellentétét. Vértelenség és arcátlan pimaszságnak tartjuk, amikor kétes úton meggazdagodott milliósok-milliárdosok döntenek a kis nyugdíjasok 40-50 ezer forintjáról. Olyanok sorsáról döntenek, akiknek nehéz életét *sohasem* élték. Megszorításaik következtében a 40-50 ezer forintból élő szegény nyugdíjasok megélhetése még szűkösebb lesz, még nehezebb lesz a számláik kifizetése. Viszont az adónövelő, a megszorító, de az adózás elől a milliárdjaikat külföldre menekítő politikusoknak egyáltalában nem lesz nehezebb a megélhetésük, sőt újabb gazdagodási lehetőségeken törhetnek a fejüket. Nos, ilyen gyalázatos, hiteltelen helyzeteket tudnak teremteni a *nem hiteles* emberek. A hiteles emberek Isten áldásai, jó csepegyei, az emberek boldogítóit. A nem hiteles pedig csapások a többiekre.

Sokan azért nem járnak templomba, mert ott olyanokat hallani, amit nem akarnak hallani, ami nem tetszik nekik. Mert szerintük ott az élet kerékkötőiről van szó, holott – épp fordítva – a szép és boldog élet receptjeiről!

Biztosan több oka van, hogy a mai emberek nem vevők, nem fogékonyak az evangéliumra, és közömbösek a vallás iránt. De bizony nem mondhatjuk azt sem, hogy sok a hiteles templomba járó. Mert sokszor nem azt éljük, amit vallunk és hiszünk. Alig-alig hasonlít az életünk az evangéliumra, nemigen éljük a Nyolc Boldogságot, és végül is alig üt el életünk a nem vallásosokétól.

De ne adjuk fel! Ne maradjunk ilyenek, amilyenek most vagyunk! Akarjunk hitelesek lenni! Úgy, hogy az életünk, tetteink, szavaink és hitünk mindig összhangban legyen. Ha vizet prédikálunk, azt is igyunk, és ne bort! Ne a pénz legyen a legfőbb mozgatórugó az életünkben, mint az ország „első” embereinek, akik ettől lényegében az ország utolsó emberei! Szeressük jobban a segítségre szorulókat! Mindezt úgy érthetjük el, ha Jézust, az istállóbarlangban születettet, a hajléktalant, a szegényt, a magányost, a szenvedőt, az ellenségét is szeretőt: a *leghitelesebb* embert boldogan és vidáman követjük.

Pribitek László

